

Bratři a sestry,

když otevřeme duchovní zápisky sv. Faustyny Kowalské, nenajdeme systematickou teologii ani uzavřený soubor pouček. Najdeme spíše proces – zápas člověka, který bere Boha vážně, a to až do důsledků. A právě z tohoto zápasu vystupuje jedna nosná myšlenka: **Bůh není problém k vyřešení, ale vztah, do kterého se vstupuje důvěrou.**

Sv. Faustyna opakovaně ukazuje, že **největší překážkou mezi člověkem a Bohem není hřích sám o sobě, ale nedůvěra.** To je zásadní posun. Člověk totiž často předpokládá, že hlavním problémem je jeho morální selhání. Ona ale jde hlouběji: **problémem je, že člověk nevěří v Boží dobrotu,** v to, že je přijat, že mu může být odpuštěno. **Důvěra zde není otázkou pocitu, ale rozhodnutí – rozhodnutí opřít se o Boha** i tehdy, kdy vlastní zkušenost nebo sebehodnocení říká opak.

Z této perspektivy se také jinak ukazuje význam **milosrdenství.** Ne jako slabost, ne jako snižování nároků, ale **jako nejvyšší forma Boží síly.** Zničit je snadné, odepsat člověka také. Ale obnovit ho, odpustit mu a dát mu znovu smysl. To vyžaduje samozřejmě sílu, která přesahuje běžnou logiku spravedlnosti. **Bůh tedy člověka nedefinuje** jeho selháním, ale **jeho otevřeností k novému začátku.**

Sv. Faustyna zároveň ukazuje mimořádnou **upřímnost vůči sobě** samé. Nepřikrašluje vlastní slabosti, neschovává se před pravdou. A přesto, nebo právě proto, se tato pravda nestává překážkou, ale místem setkání s Bohem. **Poznání vlastní nedokonalosti nevede k rezignaci, ale k otevření prostoru pro milosrdenství.** Jinými slovy: **člověk nemusí být dokonalý, aby mohl vstoupit do vztahu s Bohem, ale musí být pravdivý.**

Důležité je také to, že **tato zkušenost není vytržena z reality.** Neodehrává se mimo každodenní život, ale uprostřed něj (v práci, ve vztazích, v únavě i v nepochopení). Duchovní život tak není útekem ze světa, ale způsobem, jak tento svět nést a proměňovat zevnitř.

Není náhodou, že právě na základě této zkušenosti byl v církvi ustanoven svátek Božího milosrdenství, který zavedl sv. Jan Pavel II. **Nejde o přidání další pobožnosti, ale o zdůraznění klíčového rozměru křesťanské víry: že Bůh se k člověku sklání především jako ten, kdo odpouští a obnovuje.**

Možná si z toho můžeme odnést tři konkrétní směry pro vlastní život: *nespoléhat pouze na vlastní výkon,* ale učit se důvěře; *nebát se pravdy o sobě,* i když není příjemná; a *vnímat milosrdenství* ne jako abstraktní pojem, ale *jako realitu, ve které je možné znovu začít.*

A nakonec zůstává jednoduchá modlitba, která shrnuje celou tuto zkušenost: **Ježíši, důvěřuji Ti – i tehdy, když tomu úplně nerozumím.**